

2. Et udtrykkeligt afslag på en ansøgning, som meddeles efter en stiltiende afgørelse om afslag på samme ansøgning, er en ren bekræftende retsakt og kan derfor ikke, i mangel af særlig hjemmel i vedtægten, tillade en tjenestemand, som ikke har overholdt fristerne for at anfægte den stiltiende afgørelse om at afslå hans ansøgning, at fortsætte klagesagen, idet han får en ny frist til at indgive klage. I modsat fald ville der opstå fare for retssikkerheden, som kræver, at klage- og søgsmålsadgangen for tjenestemænd og øvrige ansatte ved Fællesskaberne er undergivet præcise regler, som fortolkes strengt.

RETTENS DOM (Femte Afdeling)
10. april 1992 *

I sag T-15/91,

Josée Bollendorff, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, bosat i Bertrange (Luxembourg), ved advokat Laurent Mosar og med valgt adresse i Luxembourg på dennes kontor, 8, rue Notre-Dame,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved juridisk konsulent Jorge Campinos samt Manfred Peter og Jannis Pantis, Den Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Parlamentets stiltiende afvisning af sagsøgerens klage af 10. august 1990 om ændret indplacering af sagsøgeren, subsidiært iværksættelse af en intern udvælgelsesprøve, samt om at Parlamentet tilpligtes at

* Processprog: fransk.

betale erstatning til sagsøgeren for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som denne angiveligt har lidt,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne H. Kirschner og D. Barrington,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 9. januar 1992,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 Sagsøgeren tiltrådte tjenesten ved Europa-Parlamentet (herefter benævnt »Parlamentet«) den 24. oktober 1977 som hjælpeansat ved Generaldirektoratet for Informations- og Presetjenesten. Efter at have bestået intern udvælgelsesprøve C/246 blev hun fastansat den 1. april 1980 i lønklasse C3 og tilknyttet Parlamentets tjenestegrene i Luxembourg. Den 1. april 1982 blev hun forfremmet til lønklasse C2.
- 2 I meddelelsen om intern udvælgelsesprøve C/246 af 7. januar 1980 fandtes følgende stillingsbeskrivelse:

»Administrativt arbejde, bl.a. vedrørende

— modtagelse af gæster, herunder særlig latinamerikanske gæster

— kontorarbejde, herunder maskinskrivning.

Disse arbejdsområder kræver erfaring og judgement samt sans for public relations og evne til at skabe kontakt.

Stillingen kan medføre en vis rejseaktivitet, særlig til Strasbourg og Bruxelles.«

- 3 Sagsøgeren har ved sammenligning af denne beskrivelse med beskrivelsen i de forskellige bedømmelser af hende, der er udfærdiget efter hendes fastansættelse i 1980, fundet, at der er sket en bestandig forøgelse i omfanget af de opgaver, som er blevet betroet hende. Ifølge sagsøgeren er dette blevet bekræftet ved, at den stilling, der var omhandlet i meddelelse om ledig stilling nr. 5363 af 21. september 1987 inden for samme afdeling, men med tjenestested i Bruxelles, var normeret i lønklasse B3/B2, selv om det arbejde, der var forbundet med denne, ifølge sagsøgeren lignede, og endda var identisk med det, som hun havde, mens hun på daværende tidspunkt stadig var indplaceret i lønklasse C2.

- 4 I den pågældende passus i meddelelse om ledig stilling nr. 5363 vedrørende arbejdets karakter hedder det:

»Den pågældende tjenestemand skal inden for rammerne de almindelige retningslinjer og under sekretariatschefens tilsyn udføre vanskeligt og kompliceret arbejde med gennemførelse af og kontrol i forbindelse med et fælles gæsteprogram for Parlamentet og Kommissionen for statsborgere fra visse tredjelande, herunder bl.a.

— udarbejdelse af individuelle programmer for gæsterne (rejseruter, bestilling af hotelværelser og billetter, forbindelse med eksterne informationskontorer, mv.)

— bogføring og økonomi (budgetlægning, udbetalinger, månedsopgørelser, mv.)

- administrativt arbejde (forberedelse af møder i Direktionsudvalget, årsberetning, statistikker og udfærdigelse af noter, skrivelser mv.)
- sekretærarbejde (stenografi og maskinskrivning, arkivering, mv.).

Disse arbejdsområder kræver sans for public relations, ansvarsfølelse og initiativ samt sans for orden og metode, som er nødvendige for, at en lille gruppe kan fungere harmonisk.«

- 5 Som følge heraf anmodede sagsøgeren, i en første ansøgning i medfør af artikel 90, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) af 10. november 1987 om »opnormering til B3/B2 af den stilling, som jeg i øjeblikket har i Luxembourg, og som blev normeret i C3/C2 efter intern udvælgelsesprøve C/246«. Videre anførte hun, »at (hun) i mangel af et positivt svar fra administrationen (ville se sig) nødsaget til at indbringe en administrativ klage i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2«.
- 6 Den 5. januar 1988 afslog Parlamentets generalsekretær denne ansøgning med den begrundelse, at opnormering af en stilling ikke automatisk og nødvendigvis betyder forfremmelse af den tjenestemand, som beklæder den pågældende stilling. Han tilføjede, at opnormering af stillingen ikke på nogen måde var tænkelig, og at oprykning fra en kategori til en anden kun kunne ske ved udvælgelsesprøve.
- 7 Senere konstaterede sagsøgeren, at forøgelsen af hendes arbejdsområder blev bekræftet i bedømmelsen af hende for tidsrummet 1985-1986, der blev endeligt udarbejdet den 22. februar 1988, samt i bedømmelsen af hende for tidsrummet 1987-1988, som blev udarbejdet den 16. november 1989.

- 8 At hun under en sygeorlov havde været erstattet af en tjenestemand fra samme afdeling, men i lønklasse B, bestyrkede hende i denne opfattelse.
- 9 Sagsøgeren indgav derfor den 28. november 1989 en ny ansøgning om »opnormering af stilling 2337 (til mindst C1) og i givet fald afholdelse af en intern udvælgelsesprøve B«. Det skal bemærkes, at sagsøgeren havde indgivet denne ansøgning i form af en klage i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2.
- 10 Den 17. maj 1990 afslog Parlamentets generalsekretær denne ansøgning, som sagsøgeren efter hans opfattelse urigtigt havde betegnet som en klage over manglende svar på en akt, der indeholdt et klagepunkt for hende. Hans begrundelse var følgende: »Tjenestemandsvedtægten hjemler ikke opnormering af stillinger eller gennemførelse af udvælgelsesprøver efter anmodning fra de pågældende«.
- 11 Han tilføjede: »Sådanne beslutninger kan i givet fald træffes efter en objektiv vurdering af arbejdsopgaverne i stillingen. En grundig undersøgelse af Deres sag har vist, at det arbejde, De udfører, ikke hører hjemme i en højere stillingsgruppe end den, hvori De i øjeblikket er ansat«.
- 12 Den 10. august 1990 indbragte sagsøgeren en klage over denne afgørelse.
- 13 Den 13. februar 1991 nægtede Parlamentets generalsekretær udtrykkeligt at opnormere sagsøgerens stilling og afviste hendes klage. Det skal bemærkes, at en siltiende afvisning af klagen havde fundet sted den 10. december 1990.

- 14 Ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 8. marts 1991 har sagsøgeren anlagt sag i anledning af den stiltiende afvisning af hendes klage af 10. august 1990.
- 15 Den skriftlige forhandling er forløbet forskriftsmæssigt og afsluttedes den 12. august 1991.
- 16 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten den 28. november 1991 opfordret Parlamentet til nærmere at redegøre for tilrettelæggelsen og budgetstyringen af Det Europæiske Fællesskabs besøgsprogrammer for modtagelse af gæster (herefter benævnt »EFMG«) og fremlægge en organisationsplan for afdelingen »Besøg og Seminarer« inden for Generaldirektoratet for Informations- og Pressetjenesten. Ved skrivelse af 16. december 1991 besvarede Parlamentet disse spørgsmål og fremsendte den omspurgte organisationsplan.
- 17 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

Parternes påstande

- 18 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen er anlagt rettidigt og antages til realitetsbehandling.

— Ansættelsesmyndighedens stiltiende afvisning den 10. december 1990 af den klage, som blev indbragt den 10. august 1990 i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, annulleres.

- Det fastslås principielt, at sagsøgeren på baggrund af de opgaver, hun varetager i institutionen, har krav på at blive indplaceret i en stilling i lønklasse C1 med tilbagevirkende kraft fra datoen for indgivelsen af ansøgningen om opnormering, den 28. november 1989, eller fra et senere tidspunkt efter Rettens skøn, og subsidiært, at der af hensyn til sagsøgeren skal iværksættes en intern udvælgelsesprøve med henblik på ansættelse i kategori »B«.
- Under alle omstændigheder tilkendes sagsøgeren ret til, med tilbagevirkende kraft fra datoen for indgivelsen af ansøgningen om opnormering den 28. november 1989, eller fra et senere tidspunkt efter Rettens skøn, at oppebære forskellen mellem på den ene side den løn, hun faktisk har modtaget siden denne dato, og på den anden side den løn, som svarer til, hvad sagsøgeren ville oppebære i en stilling i lønklasse C1.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale morarenter, indtil betaling sker, med 8% p. a. af forskelsbeløbet i forhold til den løn, som faktisk er udbetalt for perioden fra den 28. november 1989 eller fra et senere tidspunkt efter Rettens skøn.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 50 000 BFR i erstatning for ikke-økonomisk skade.
- Der tilstedes sagsøgeren adgang til at føre enhver form for bevis under den skriftlige forhandling i sagen.

19 Parlamentet har for sit vedkommende nedlagt følgende påstande:

- Sagen afvises.
- Sagsøgte frifindes om fornødent for samtlige sagsøgerens påstande.
- Der træffes afgørelse om sagens omkostninger i medfør af gældende regler.

Påstanden om annullation af den anfægtede afgørelse

Formaliteten

Søgsmålsfristerne

- 20 I medfør af artikel 113 i procesreglementet vil Retten uafhængigt af parternes anbringender først efterprøve, om sagen bør afvises, fordi ufravigelige procesforudsætninger ikke er opfyldt.
- 21 Det skal herved efterprøves, om de i vedtægtens artikel 90 og 91 omhandlede frister er overholdt.
- 22 Retten erindrer således om, at disse frister efter fast retspraksis er ufravigelige, og at hverken parterne eller vedkommende retsinstans er rådige over dem, eftersom de er indført af klarheds- og retssikkerhedshensyn (jf. bl.a. Domstolens dom af 13.11.1986, sag 232/85, Becker mod Kommissionen, Sml. s. 3401, og af 14.6.1988, sag 161/87, Muysers m.fl. mod Revisionsretten, Sml. s. 3037, samt Rettens dom af 7.2.1991, sag T-58/89, Williams mod Revisionsretten, Sml. II, s. 77, og af 17.10.1991, sag T-129/89, Offermann mod Europa-Parlamentet, Sml. II, s. 855).
- 23 Det fremgår imidlertid af sagen, at sagsøgerens ansøgning af 28. november 1989, som hun fejlagtigt havde betegnet som klage, siltende blev afvist den 28. marts 1990, idet der ikke forelå noget svar fra Parlamentet, jf. vedtægtens artikel 90, stk. 1.
- 24 I henhold til bestemmelserne i vedtægtens artikel 90, stk. 2, havde sagsøgeren herefter en frist på tre måneder til at indbringe klage over denne siltende afvisning.

- 25 Det foreligger imidlertid klart oplyst, at sagsøgerens klage er dateret den 10. august 1990, og at den således ikke er indbragt før den 28. juni 1990, der var datoen for den nævnte frists udløb.
- 26 Det skal i denne forbindelse tilføjes, at svaret af 17. maj 1990 fra Parlamentets generalsekretær, hvori han udtrykkeligt afslog sagsøgerens ansøgning af 28. november 1989, er en ren og skær bekræftelse på dets stiltiende svar, som ansås for givet tidligere. Som sådan har denne bekræftelse ikke på nogen måde bevirket, at den tidligere udløbne klagefrist på ny begyndte at løbe (jf. bl.a. Rettens ovennævnte dom af 17.10.1991, sag T-129/89, Offermann).
- 27 Idet Retten bemærker, at fristen i medfør af bestemmelserne i vedtægtens artikel 91, stk. 3, sidste afsnit, begynder at løbe på ny, når der finder udtrykkelig afvisning af en klage sted efter den stiltiende afgørelse herom, skal Retten henvise til, at denne bestemmelse om forlængelse af fristen i mangel af modstående bestemmelse herom ikke kan udvides analogisk til at omfatte stadiet før sagsanlægget, der er omhandlet i vedtægtens artikel 90, stk. 1, uden at bringe retssikkerheden i fare, idet denne kræver, at tjenestemændenes og de øvrige ansattes klage- og søgsmålsadgang er undergivet præcise regler, som fortolkes strengt.
- 28 Ej heller kan det forhold, at sagsøgte ikke, hverken i sine skriftlige eller mundtlige indlæg, har påberåbt sig, at sagsøgerens klage af 10. august 1990 blev indbragt for sent, fritage Retten fra dens pligt til at påse overholdelsen af fristerne i vedtægten (jf. ligeledes Rettens domme af 6.12.1990, sag T-130/89, B. mod Kommissionen, Sml. II, s. 761, og sag T-6/90, Petrilli mod Kommissionen, Sml. II, s. 765; af 11.7.1991, sag T-19/90, Von Hoessle mod Revisionsretten, Sml. II, s. 615, og af 25.9.1991, sag T-54/90, Lacroix mod Kommissionen, Sml. II, s. 749).
- 29 Retten må således fastslå, at fristerne i vedtægten ikke er overholdt i den foreliggende sag.

- 30 For det andet bemærker Retten, at Parlamentet som en afvisningsindsigelse påpeger, at sagsøgeren den 10. november 1987 havde indgivet en første ansøgning om opnormering af den stilling, som hun beklædte. Parlamentet tilføjer, at denne ansøgning udtrykkeligt var blevet afvist den 5. januar 1988, uden at sagsøgeren inden for tremånedersfristen i vedtægtens artikel 90, stk. 2, havde indbragt en klage over denne afvisning.
- 31 Efter Parlamentets opfattelse bevirker den manglende klage, at hun nu er endeligt afskåret fra at anlægge sag. Hun var nemlig ikke længere berettiget til at anfægte afgørelsen af 5. januar 1988 ved sin anden ansøgning af 28. november 1989, fordi denne ansøgning, stadig ifølge Parlamentet, var identisk med den første, idet den ligeledes angik en opnormering af hendes stilling, eller eventuelt iværksættelse af en intern udvælgelsesprøve.
- 32 Sagsøgeren har tilbagevist dette ræsonnement, idet hun fastholder, at de to ansøgninger havde forskelligt formål, idet den første angik oprykning af hende i en højere kategori end den, hvori hun var indplaceret ved denne ansøgnings indgivelse, mens den anden i det væsentlige angik forfremmelse inden for samme kategori.
- 33 Subsidiært hævder sagsøgeren til støtte for sin påstand om, at sagen tages under påkendelse, at hendes anden ansøgning af 28. november 1989 byggede på nye faktiske forhold.
- 34 I denne henseende henviser hun først til de bedømmelsesrapporter, der blev udfærdiget for årene 1985-1986 og 1987-1988, og som viste forøgelsen af hendes ansvarsområder i forhold til dem, der var omhandlet i hendes tidligere bedømmelse. Efter sagsøgerens opfattelse var denne udvidelse af ansvarsområderne udtryk for, at hun nu havde forladt det egentlige kontorarbejde og var blevet pålagt at udarbejde og administrere programmer for besøg i Luxembourg og Strasbourg.

- 35 For det andet påberåber sagsøgeren sig, at tjenestemænd i højere lønklasser havde erstattet hende under hendes fravær på grund af sygdom.
- 36 Sagsøgeren påstår for det tredje, at Parlamentet underforstået har anerkendt eksistensen af sådanne nye faktiske omstændigheder, eftersom det ved afgørelsen af 17. maj 1990 blev meddelt hende, at hendes ansøgning af 28. november 1989 var blevet afvist efter en »grundig undersøgelse«. Efter sagsøgerens opfattelse ville en sådan indgående undersøgelse ikke have været nødvendig, dersom der ikke havde været tale om nye faktiske forhold, eftersom man i så fald i afgørelsen af 17. maj 1990 kunne have begrænset sig til at henvise til det første afslag af 5. januar 1988.
- 37 Parlamentet fastholder for sit vedkommende, at de to ansøgninger fra sagsøgeren havde samme formål, og det gør for det første over for sagsøgerens subsidiære argumentation tillige gældende, at ansøgningen af 10. november 1987 allerede henviste til ovennævnte meddelelse om ledig stilling nr. 5363 af 21. september 1987, og for det andet, at sagsøgeren allerede i sin første ansøgning fremhævede det stadig voksende omfang af sine opgaver siden fastansættelsen, og at dette skete på grundlag af en sammenligning mellem meddelelsen om udvælgelsesprøve C/246 og bedømmelsesrapporten for 1983-1984.
- 38 Nærmere bestrider Parlamentet, at der i bedømmelsesrapporterne for 1985-1986 og 1987-1988 indeholdes nye oplysninger i forhold til de tidligere påberåbte rapporter.
- 39 Ligeledes nægter Parlamentet at betragte det forhold, at sagsøgeren har været erstattet af en tjenestemand i en højere lønklasse, som et nyt faktisk forhold, idet hun under sine talrige fravær på grund af sygdom havde været erstattet af tjenestemænd i lønklasse C3/C2, B4, A7 og endda af selve chefen for afdelingen. Hertil føjer Parlamentet, at disse afløsninger, som falder inden for rammerne af tilrettelæggelsen af arbejdet inden for en tjenestegren, ikke i noget tilfælde kan betragtes som en ændring af dets indstilling over for sagsøgeren efter hendes første ansøgning.

- 40 Endelig bestrider Parlamentet, at sagsøgeren kan påberåbe sig bemærkningen »indgående undersøgelse« af hendes anden ansøgning i afgørelsen af 17. maj 1990 til støtte for, at Parlamentet skulle have anerkendt, at der forelå nye faktiske forhold. Ifølge Parlamentet sigtedes der hermed til anmodningen om opnormering af stillingen, og den faldt således inden for rammerne af et godt forhold mellem administrationen og de ansatte, som kræver, at sidstnævntes krav tages alvorligt under overvejelse.
- 41 Til disse faktiske og retlige betragtninger skal Retten bemærke, at dersom en tjenestemand eller en ansat finder sine rettigheder krænket ved en afgørelse i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 1, påhviler det ham at anfægte denne afgørelse ved en klage, der indbringes inden for den i vedtægtens artikel 90, stk. 2, omhandlede frist.
- 42 Heraf følger, at forelæggelsen af en ny ansøgning på grundlag af vedtægtens artikel 90, stk. 1, efter udløbet af ovennævnte klagefrist kun kan finde sted, såfremt der viser sig et nyt forhold, der kan begrunde en ny undersøgelse af situationen.
- 43 Hvis man antog det modsatte og således tillod gentagen indgivelse af samme ansøgning, ville det ligeledes føre til, at man accepterede en ubegrænset forlængelse af fristerne for klager over akter, der indeholder klagepunkter, selv om dette er uforeneligt med de ifølge vedtægten gældende klage- og søgsmålsregler (jf. bl.a. Domstolens dom af 11.3.1986, sag 294/84, Adams mod Kommissionen, Sml. s. 977, på s. 987, og af 4.2.1987, sag 302/85, Pressler-Hoeft mod Revisionsretten, Sml. s. 513, på s. 526).
- 44 I det foreliggende tilfælde skal Retten fastslå, at sagsøgeren ikke indbragte nogen klage over den af Parlamentets generalsekretær den 5. januar 1988 truffene afgørelse om afslag på hendes første ansøgning af 10. november 1987.

- 45 I mangel af en sådan klage kunne sagsøgerens ansøgning af 28. november 1989 således kun tages under behandling, hvis der havde vist sig nye faktiske forhold, der kunne begrunde en fornyet prøvelse af hendes stilling.
- 46 Retten må imidlertid fastslå, at der hverken i sagsøgerens skriftlige indlæg eller hendes forklaring under den mundtlige forhandling findes bevis for, at hendes ansvarsområder skulle være blevet væsentligt ændret i perioden mellem den første og den anden ansøgning.
- 47 Da der således ikke foreligger nye faktiske forhold, må Retten konkludere, at den anden ansøgning af 28. november 1989 blev forelagt for sent, idet den først blev indgivet efter udløbet af fristen for klage over afgørelsen af 5. januar 1988.
- 48 Ifølge samtlige ovenstående betragtninger bør sagen afvises.

Realiteten

- 49 Efter således at have fastslået, at sagen må afvises, skal Retten dog som et tillæg bemærke, at sagsøgeren påberåber sig to anbringender om henholdsvis tilsidesættelse af lighedsprincippet og princippet om god forvaltningsskik til støtte for, at der bør gives hende medhold under sagen.
- 50 Retten fastslår, at sagsøgeren til støtte for sine krav i det væsentlige hævder, at hun i Luxembourg inden for samme institution og endog inden for samme afdeling udøvede funktioner, der lignede eller endog var identiske med dem, der udøvedes i Bruxelles af en tjenestemand i kategori B, mens hun selv på grund af en ikke objektivt begrundet mangel på differentiering er ansat i kategori C.

- 51 Parlamentet erkender for sit vedkommende, at den stilling, der var omhandlet i meddelelse om ledig stilling nr. 5363, hvortil sagsøgeren henviser, faktisk vedrører samme arbejdsområde som sagsøgerens, nemlig EFMG-programmet, men det påpeger dog, at der efter dets opfattelse findes afgørende forskelle mellem de to stillinger, der angår bogføring og økonomiske forhold (budgetter, udbetalinger, månedsopgørelser, mv.). Parlamentet fremhæver således, at administrationen og den centrale bogføringsfunktion inden for det pågældende program udelukkende hører under stilling nr. 5363. I den forbindelse fremhæver Parlamentet, at det interinstitutionelle aspekt af EFMG-programmet, der gennemføres i fællesskab af Parlamentet og Kommissionen, indebærer, at indehaveren af stilling nr. 5363 sammen med tjenestemænd, som alle er ansat i Bruxelles, udøver betydelige funktioner inden for den centrale tilrettelæggelse af programmet, mens sagsøgeren, der alene er ansat i Luxembourg, på tidspunktet for de her omhandlede forhold udelukkende var beskæftiget med udførelsen af en del af dette program ved besøg i Strasbourg og eventuelt i Luxembourg. Efter Parlamentets opfattelse viser disse forhold, at der er tale om en betydelig forskel på funktionerne, som udelukker enhver tale om tilsidesættelse af de af sagsøgeren påberåbte grundsætninger.
- 52 Vedrørende dette punkt fastslår Retten på grund af bilagene i sagen og Parlamentets besvarelser af 16. december 1991 af de spørgsmål, som Retten havde forelagt det den 28. november 1991, samt efter at have hørt parternes forklaringer under den mundtlige forhandling, at sagsøgerens anbringender ikke på nogen måde støttes af de foreliggende kendsgerninger.
- 53 Retten bemærker således, at det arbejde, der udføres af sagsøgeren, og det, der udføres af den tjenestemand, som beklæder den stilling, der er omhandlet i meddelelse om ledig stilling nr. 5363, kan synes at være de samme, for så vidt som de vedrører samme arbejdsområde, nemlig gennemførelsen af EFMG-programmet. Retten konstaterer dog, at Parlamentet med rette lægger vægt på, at der er afgørende forskelle på de ansvarsområder, som var henlagt til henholdsvis sagsøgeren og den tjenestemand, der beklædte stilling nr. 5363 inden for rammerne af dette program.
- 54 I denne henseende bemærker Retten, at det interinstitutionelle aspekt ved EFMG-programmet, der gennemføres af Parlamentet og Kommissionen i fællesskab, indebærer, at den tjenestemand, der beklæder stilling nr. 5363 sammen med andre tje-

nestemænd, som alle er ansat i Bruxelles, udøver betydelige funktioner i forbindelse med den centrale tilrettelæggelse af programmet, hvorimod sagsøgeren, der alene er ansat i Luxembourg, kun gennemfører en del af dette program ved besøg i Strasbourg og eventuelt i Luxembourg.

- 55 Det bør ligeledes tilføjes, at lederne af den centrale tilrettelæggelse af dette program i Bruxelles, herunder bl.a. indehaveren af stilling nr. 5363, forvisser sig om, at programmet gennemføres rigtigt i Strasbourg og Luxembourg under lejlighedsvis besøg, og at disse ledere således fører tilsyn med det arbejde, der udføres af sagsøgeren.
- 56 Det fremgår af samtlige disse betragtninger, at anbringenderne om påstået tilsidesættelse af grundsætningerne om ligebehandling og god forvaltningsskik er ubegrundede og som følge heraf må forkastes.

Påstanden om, at Retten skal påbyde opnormering af sagsøgeren eller subsidiært iværksættelse af en intern udvælgelsesprøve for hende

- 57 Herved skal der alene henvises til, at EF's domsmyndighed ikke uden at gøre indgreb i den administrative myndigheds beføjelser kan meddele nogen fællesskabsinstitution pålæg.
- 58 I medfør af denne grundsætning må ovennævnte påstand afvises i denne sag.

Påstanden om tilkendelse af erstatning for den angiveligt lidte skade

- 59 Sagsøgeren har hævdet, at Parlamentet ved i strid med grundsætningerne om god forvaltningsskik og ligebehandling at nægte at imødekomme hendes ansøgning om opnormering af den stilling, hun beklædte, har gjort sig skyldig i en grov tjenstlig fejl og således pådraget sig ansvar.
- 60 Hun udleder heraf, at det påhviler Parlamentet at erstatte hende den skade, som denne tjenstlige fejl har påført hende. Efter sagsøgerens opfattelse svarer skaden til forskellen mellem den løn, hun ville have oppebåret i tilfælde af opnormering af hendes stilling, og den løn hun faktisk har oppebåret, med tillæg af morarente 8% p. a. fra de respektive forfaldsdatoer. Hun påstår sig ligeledes tilkendt 50 000 BFR i erstatning for den ikke-økonomiske skade, hun har lidt.
- 61 Retten bemærker, at samtlige disse krav er snævert forbundet med påstanden om annullation, som allerede er afvist fra påkendelse.
- 62 Ligeledes skal Retten påpege, at den til overmål har fastslået, at sagsøgeren ikke har anført noget anbringende, der kan medføre annullation af den anfægtede afgørelse. Som følge heraf har sagsøgeren ikke påvist noget ulovligt forhold, som kan anses for en tjenstlig fejl, der kan tilregnes Parlamentet og begrunde tilkendelse af erstatning.
- 63 Samtlige ovennævnte påstande om erstatning af den økonomiske og ikke-økonomiske skade, sagsøgeren påstår at have lidt, må følgelig forkastes, idet de enten ikke har kunnet tages under påkendelse eller er ubegrundede.
- 64 Det følger af ovenstående betragtninger, at sagsøgte bør frifindes.

Sagens omkostninger

- 65 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at afholde sagens omkostninger. Ifølge samme reglements artikel 88 bærer institutionerne dog selv deres omkostninger i tvister indbragt af Fællesskabets ansatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Femte Afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Lenaerts

Kirschner

Barrington

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. april 1992.

H. Jung

Justitssekretær

K. Lenaerts

Afdelingsformand